

Boldogasszony

című kiállítás

Makovecz Imre

megnyitó beszéde

Forrás Galéria, 2010. március 4.

A paradicsomi életfa koronájának baloldalán a Nap ragyog. Alatta a földön egy férfiember áll, jobboldalán fenn a koronán a dagadó Holdat látjuk, alatta az asszony áll.

A fa alatt nem látjuk a fa gyökerének koronáját, a sötét koronát, mert belenő a föld sötétségébe, a föld közepe felé vonva ágait.

Ki az, aki a fától jobbra letépi az első gyümölcsöt a fáról? Ki az, aki ebben a jelben az első birtokló mozdulatot megteszi az égig érő fával szemben? Ki az, aki nem tud élni az élet eredete nélkül? Ki az, aki szűzen megfog, s világra hozza a fa másik oldalát, aki szűzen meghaladja a nemek világát?

Az Isteni Asszonyban bízunk. Fohászkodunk, énekelünk, könyörgünk neki évezredek óta, mi magyarok.

Mi, magyarok, mindenkor a többi nép keserű gyűlöletét, átkát viseljük, egyre kevesebben, gyerekek nélkül, és mégis minden pusztítás hiábavaló most is. Ma pedig arra kényszerítenek bennünket, hogy vágjuk ki almafáinkat, szőleinket, az önellátás minden formáját megszüntették. Hazugok és tolvajok vezetik az országot, a pénz háttérvilágának alkalmazottjaiként, de van Forrás Galéria, Forrás táncház, Kurultáj, és az élet, az ígéből született élet nem szűnik meg, mert az ünnepelt és szívünkben élő Asszony nem hagy el bennünket. A mai napig szól a dal: „Boldogasszony Anyánk, régi nagy patrónánk...”